

han den ene av de två härolder, vilka först upptäckte uråldriga trähus, byggda av människohänder. Vid de förberedande grävningarna kvarglömde han vår enda spade och måste därför, från vår nästa lägerplats ensam återvända för att hämta den. På natten utbröt en sandstorm, Ördek förlorade vårt spår, men fortsatte oförskräckt och fördes genom en lycklig slump till en tempelruin, varifrån han medtog ett par vackra träskulpturer, nu förvarade i Östasiatiska Samlingarna i Stockholm. Han gav sig icke heller förrän han funnit spaden och efter två dagar nådde han karavanen till stor glädje för mig och de andra, som nästan uppgivit hoppet att någonsin få återse honom.

Ördeks upptäckt av tempelruinen omkastade hela min resplan. Jag förstod genast att det här gällde fynd av den allra största historiska betydelse och beslöt att nästa vårvinter återvända till den gamla staden i öknen.

Då jag på sommaren 1901 i mongolisk förklädnad och åtföljd av den burjatiske kosacken Schagdur och den mongoliske munken Schereb Lama från Karaschahr, från norra Tibet gjorde en framstöt mot Lhasa, medtogo vi Ördek för att själva få sova i ro ännu ett par nätter i obebott land och anförtro nattvakten över våra hästar och mulåsnor åt honom.

Två dagsleder hade vi tillryggalagt utan att se spår av människor och lade oss sorglöst till vila även den andra natten. Men vid midnatt stack Ördek in huvudet genom tältöppningen och väste, skrämnd från vetet: "Bir adam kelldi", en man har kommit! Vi ru-